

Partier i Tingene kunde blive repræsenterede i alt Fald ved 1 Mand, og naar dette skal være Tilfældet, vil Antallet vanskeligt kunne sættes til mindre end 7 Medlemmer for hvert af Rigsdagens Ting, altsaa i alt 14 — et lignende Antal blev, saa vidt jeg erindrer, i sin Tid fastsat for Toldkommissionen —, og saa vilde Regeringen yderligere have at udnævne et vist Antal, f. Eks. 3, saaledes at der blev 17 Medlemmer i det hele. Det siger sig selv, at en saadan Kommission i ganske særlig Grad maatte lægge an paa at tilkalde udenforstaaende sagkyndige, høre deres Mening og benytte deres Medvirken. Vi have endvidere tænkt os, for at omtale ogsaa dette, at Kommissionens Medlemmer, saaledes som Reglen i lignende Tilfælde har været, skulle have Diæter, men at disse Diæter ikke bør sættes højere end til de 6 Kr., som Rigsdagsmændene nyde, og at de Medlemmer af Kommissionen, som ere Rigsdagsmænd, ikke bør have Diæter saa længe Rigsdagen er samlet. Endelig mene vi, at Resultatet af sit Arbejde bør Kommissionen have at forelægge inden Udgangen af det kommende Finansaar. Vi foreslaa altsaa at opføre en Bevilling af 25,000 Kr. i det her nævnte Øjemed, og vi formaå ikke at se rettere, end at en saaledes sammensat Kommission maa have mange Betingelser for at kunne bringe et praktisk Resultat ud af sine Overvejelser; i hvert Fald har det ikke været os muligt at angive nogen Vej til at gribe denne Sag an, som har syntes os at være bedre end denne. — Tilbage vedrørende Justitsministeriet er der endelig endnu kun et lille Ændringsforslag, Nr. 252 paa § 27, som angaar et Embedslaan, hvilket Forslag er tiltraadt af Udvalget. Hermed har jeg omtalt de Spørgsmaal, som vedrøre Justitsministeriet.

Scavenius: Jeg har kun et Par Bemærkninger at gøre i Anledning af det af Udvalget paa mig nær stillede Forslag under Nr. 216 om Nedsættelse af en Kommission „til Undersøgelse af, hvorledes Staten, dels ved Lovgivningsforanstaltninger, dels ved passende Tilskud, hensigtsmæssigst kan støtte Bestræbelserne for Bekæmpelse af Tuberkulosen.“ Der hersker jo en stærk Agitation her i Landet for Øjeblikket for, at Staten skal overtage hele denne Bekæmpelse af Tuberkulosen. Af en saadan Statsovertagelse er jeg en absolut og bestemt Modstander, i alt Fald indtil jeg har set, at Sagen ikke kan løses ad den ene, naturlige Vej, gennem det

private Initiativ og saa med Statshjælp. Det meget ærede Finansudvalg har nu ment at kunne gaa en Mellemvej. Det har i sit store Flertal ganske sikkert nærmest Sympati for, at det private Initiativ skal prøves, og at man skal lade den nys oprettede Nationalforening til denne Sygdoms Bekæmpelse i Fred og Ro søge at virke saa godt, den kan, og give den det nødvendige Tilskud fra Statens Side. Man har dog paa den anden Side lige over for den Agitation, der føres, og ret ihærdigt føres, for her at faa Staten som saadan til at paatage sig at være Barnepige for os allesammen, ment, at det vilde være rigtigt at give en lille Finger. Denne lille Finger bestaar i disse 25,000 Kr. til en Kommissions Nedsættelse. Jeg vil ikke være med hertil. Hvad nu denne Kommission anbelanger, har jeg ogsaa mine stærke Tvivl, om den, nedsat paa den Maade, som den meget ærede Ordfører foreslog, vilde komme til at udrette store Sager. Naar der er Tale om, at man skal søge at faa den almindelige Lovgivning sat i Bevægelse til Bekæmpelse af Tuberkulosen, saa er jeg meget bange for, hvad de Herrer Læger med alle deres hygiejniske Ideer, som i og for sig kunne være meget gode, naar de blot ikke blive Tvangsforanstaltninger, kunne faa en Kommission til, der sidder og har den Opgave at skulle bekæmpe Tuberkulosen. Naar man har en saadan Opgave, kommer man meget let til at gaa langt videre, end man fornuftigvis burde. Jeg vil meget nødig have, at man for at bekæmpe en saadan Sygdom skal indskrænke den personlige Frihed paa noget Omraade. Og alt det andet, hvilket Tilskud der skal gives, kommer af sig selv. Naar først den ny Forening viser sig at være levedygtig, livskraftig og faar sat noget i Gang og saa kommer til Rigsdagen med Anmodning om Pengetilskud, vide vi i Forvejen, at saa faar den det, og har den først faaet det, bliver det staaende for bestandig paa Finansloven, det kan man rolig sige. Og hvis dens Formaal i det hele lykkes nogenlunde — at man i og for sig skulde kunne ophæve Brystsygen her i Landet, tror jeg ikke paa, men det kunde i alt Fald lykkes at indskrænke den noget — saa vil den faa forøget Tilskud, det er der saamænd ingen Tvivl om. Men jeg er bange for, hvad vi kunne komme ind paa, naar vi faa en saadan Kommission nedsat, hvor der ganske sikkert vil være nogle meget ivrige, som ville have, at Staten skal paatage sig det hele, og hvor der vil være nogle meget iv-